

YANA DIJKSTRA

Trilogie: Reis met de Dwaas

Deel 1

De
Verboden
Waarheid

Handboek voor het leven.

Om nooit meer te vergeten!

Trilogie: Reis met de Dwaas

Deel 1: De Verboden Waarheid

Deel 2: De Bron van Alles

Deel 3: Het laatste Taboe

Colofon:

Titel boek: De Verboden Waarheid

Copyright © Uitgever Hymbach

www.hymbach.org

Auteur: Yana Dijkstra

Eerste druk, maart 2018

Omslagfoto: Yana Dijkstra

Opmaak: Hymbach

Drukker: Brave New Books

ISBN: 978942173819

NUR: 720 / 730 / 770

Niets uit deze uitgave mag worden gekopieerd, gefotografeerd, op microfilm gezet, vermenigvuldigd in welke vorm dan ook, inclusief gebruik op internet, cd, cdv, cd-rom enzovoort, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voorwoord van de schrijver:

Als mensen houden we van elkaar, zielsveel meer dan we ooit toe zullen geven.

Toch gaat er zoveel mis.

Is er zoveel verdriet pijn en onbegrepen leed.

Zijn er zoveel onuitgesproken woorden en zoveel niet begrepen of juist verkeert begrepen woorden.

Trauma's veroorzaken nieuwe trauma's.

Pijn veroorzaakt nieuwe pijn.

Hoe kunnen we dit stoppen?

Hoe kunnen we zorgen dat we veilig kunnen zijn bij elkaar?

Ons gesteund, gewaardeerd en geliefd voelen bij elkaar?

Het deed mij zoveel pijn dit te zien, maar vooral te voelen, dat het enige wat ik kon doen is het van mij afschrijven, zes jaar lang.

Mijn liefde, mijn ervaringen, mijn inzichten, om dit te delen, om te helpen elkaar dichterbij elkaar te brengen zonder angst voor elkaar.

Wij zijn zulke prachtige zielen, wanhopig op zoek naar elkaar, maar we zijn nog niet instaat elkaars code te verstaan.

Laat mij een poging wagen met mijn Trilogie.

Zie het als een handboek voor het leven, wat je tegelijkertijd meeneemt in een weergaloos avontuur.

Laat je meevoeren naar het mysterie wat mens heet, door onbekende gebieden, naar nooit ontdekte plekken. Stap over de drempel van ruimte en tijd.

Stapt binnen in jezelf en ontdek een universum aan mogelijkheden.

Pak die sleutel die de deur van je hart open kan maken om het licht van inzicht binnen te laten stromen, zodat je je nooit meer alleen hoeft te voelen en nooit meer eenzaam hoeft te zijn.

Kom, ga mee en 'Reis Met De Dwaas.'

Pas aan het eind van deze trilogie zal ik het diepere geheim van deze altijd door religies verboden waarheid prijsgeven.

Pas dan beseft je wat ons al die tijd werkelijk ontnomen is.

Voor nu wens ik iedereen die dit leest, heel veel leesplezier, wijsheid en inzicht in jezelf en in anderen.

Yana Dijkstra

Opgedragen aan:

Willem Jonkers III -1948-2009

Zevenjaar en zeven maanden mijn partner, geliefde en Soulmate

Hij was het die wist, zonder dat hij het ooit had gezien, dat in mij een schrijver zat.

Mij dit te laten zien, was het grootste cadeau wat Willem mij had kunnen geven.

Zo als hij het talent in mij zag, zag hij ook de talenten bij anderen.

Hij verspilde er geen woorden aan, hij liet het je doen zodat je jezelf kon verbazen.

Hoofdstuk

1

De Dwaas, die een seconde geleden nog een tekening op een plaatje was, komt tot leven. Hij draait zijn hoofd naar hem toe en zegt: ‘Hallo Thomas, fijn dat je er bent. Ik heb al een tijdje op je zitten wachten. Stap over de drempel en kom binnen in mijn wereld. Het is tijd voor jou om de reis van je leven te gaan maken!’

Hoe ongelooflijk groot de impact van zijn beslissing zal zijn voor hem en zijn familieleden, beseft Thomas nog lang niet als hij het besluit neemt om over de drempel naar binnen te stappen.

Toen Thomas het blauwe kartonnen doosje vond op de zolder in het huis van zijn grootouders, wist hij nog niet dat hiermee een avontuur was begonnen dat hem totaal zou veranderen!

Hij had het doosje gevonden in een grote oude doos vol met kranten, poetsdoeken en meer van dat soort rommel.

Het doosje was hem opgevallen vanwege de kleur blauw en de afbeelding van een halfnaakte dame die in elke hand een wit stokje droeg, met de vorm van een kaarsvlam aan de boven- en onderkant. Ze stond daar omzoomd door een dikke ovale krans van bladeren, die boven en onder bijeen werd gehouden door een paar rode linten. Door de krans leek het net, alsof ze zo uit een spiegel naar buiten kwam stappen.

Boven aan het plaatje stond het woord TAROT en onderaan het woord CARDS.

Het was een oud en veelgebruikt doosje dat al vele malen gerepareerd was met repen plakband.

Thomas neemt het doosje mee naar een plek in de hoek van de zolder waar een grote tafel staat, net onder het raam. Met één hand schuift hij de stapels dozen aan de kant om ruimte vrij te maken op de tafel, en met zijn been trekt hij de oude maar comfortabele bureaustoel, die ooit nog van zijn grootvader is geweest, naar zich toe.

Plechtig zet hij het doosje voor zich op de tafel en haalt het deksel ervan af.

In het doosje zit een stapel kaarten. De bovenste kaart heeft eenzelfde soort afbeelding als op het deksel van het doosje, maar deze voorstelling is anders.

Thomas haalt de bovenste kaart eruit en zet hem rechtop voor zich neer, tegen een van de dozen die nog op de tafel is blijven staan.

Op het plaatje staat een jongeman met een klein wit hondje. Hij draagt kleding die aan de middeleeuwen doen denken: een maillot met daaroverheen een veelkleurige korte tuniek met heel wijde mouwen. De tuniek wordt om zijn middel bijeengehouden door een kralensnoer, en aan zijn voeten draagt hij een paar zachte soepele kuitlaarsjes. Vanonder de tuniek komt ook nog een wit T-shirt tevoorschijn, dat Thomas vreemd vindt passen bij deze outfit. Op zijn hoofd draagt de jongeman een hoedje met een grote flamboyante rode veer. Over zijn schouder rust een stok met aan het uiteinde een tas, en in zijn linkerhand heeft hij een witte roos.

Hoewel de jongeman op het randje van een plateau staat, waaronder zich ongetwijfeld een diepe afgrond bevindt, lijkt het alsof hij zich hierover geen moment zorgen maakt. Zijn gezicht is in een luisterende houding opgeheven en wekt de indruk dat hij zorgeloos staat te genieten van de stralende zon boven hem. Het kleine witte hondje springt vrolijk blaffend om hem heen.

Toch is het een vreemde desolate plek waar hij staat, vindt Thomas, zo hoog in de bergen, met om hem heen alleen die scherpe blauwwitte pieken. In het grijze balkje onder aan de kaart ziet hij DE DWAAS staan, en aan de bovenkant het cijfer 0.

Terwijl Thomas aandachtig naar de kaart zit te kijken, gebeurt er plotseling iets vreemds.

De lucht rond de kaart begint te trillen en alles is opeens in beweging. Hij heeft dit weleens eerder gezien op een warme zomerdag bij een geasfalteerde weg. Door de hitte van het asfalt kun je, als je vlak boven het wegdek kijkt, de lucht dan zien trillen.

Het is alleen heel vreemd om dit nu plotseling te zien gebeuren in de lucht rondom de kaart. Gebiologeerd kijkt Thomas strak naar de kaart om te zien wat er nog meer gaat gebeuren.

Dan begint de kaart opeens te groeien, en in een mum van tijd is hij zo groot als een deur. De grijze balk is opeens een drempel en de witte randen zijn de posten van de deur. De Dwaas, die een seconde geleden nog een tekening was, komt tot leven en draait zijn hoofd naar hem toe, glimlacht en zegt: ‘Hallo Thomas, fijn dat je er bent. Ik heb al een tijdje op je zitten wachten. Stap over de drempel en kom binnen in mijn wereld. Het is tijd voor jou om de reis van je leven te gaan maken.’

Thomas is volkomen verbijsterd, maar dan komt zijn drang naar avontuur en het ongewone omhoog en beginnen zijn ogen te glinsteren. De verbijstering houdt bij Thomas dan ook niet lang stand; hij bedenkt zich geen moment en neemt een flinke sprong over de drempel.

Hoofdstuk

2

Anna staat voor het grote raam van de woonkamer en kijkt uit over de uiterwaarden van de grote rivier. Aan de overkant kan ze de oude stad zien liggen, die aan de rivier is gebouwd in de tijd dat er nog grote vrachtschepen door de rivieren voeren en er een levendige handel was op de kade. Ze geniet intens van dit ruime uitzicht, dat ze heeft gemist gedurende al die jaren dat ze in het centrum van de stad woonde.

Nadat haar moeder overleden was, had zij het ouderlijk huis over kunnen nemen, waar ze nu samen met haar zoon Thomas al een paar jaar in woonde.

Ze heeft van deze stap geen moment spijt gehad. Hoewel ze een stadsmens was en altijd had gedacht dat rust en stilte haar niet aantrokken, is ze er zich nu juist van bewust hoe druk en rusteloos het leven in een stad kan zijn. Misschien heeft het ook met haar leeftijd te maken: ze is nu vijfenveertig. Maar als ze naar Thomas kijkt, die net negentien is geworden, een leeftijd waarop je de drukte en het uitgaansleven van de stad juist zo kunt waarderen, en merkt dat hij volop geniet van dit huis en geen moment meer terug zou willen naar de stad, denkt ze er toch anders over. Nu is het natuurlijk wel zo dat hij alleen maar de rivier over hoeft te steken om midden in de binnenstad te zijn.

Waarschijnlijk had het meer met haarzelf te maken dat ze op jonge leeftijd de drang had om naar de stad te gaan, juist om de stilte en rust die ze nu zo waardeert te ontvluchten. Ze had toen ze wegging gezworen dat ze daar

nooit meer zou wonen. Dat had veel te maken met wat ze mee had gemaakt.

Ze was haar vader, van wie ze zielsveel had gehouden, al op heel jonge leeftijd kwijtgeraakt. Haar vader was een bijzonder man geweest, hoewel sommige mensen daar toen heel anders over dachten. Zij hadden hem altijd gezien als een zonderling. Sommigen waren zelfs bang voor hem geweest wanneer hij hen met zijn doordringende donkere ogen aan had gekeken, ogen die veel meer zagen dan de doorsneemens gewend was. Toch wisten ze hem altijd wel te vinden wanneer ze hulp nodig hadden, of wanneer ze antwoorden wilden hebben die niemand ze kon geven.

Dan kwamen ze 's avonds als het donker was naar zijn huis en vroegen hem om raad.

Uren zaten ze daar soms gebogen over de keukentafel, waar de hanglamp een zacht licht over hen verspreidde, te luisteren naar wat haar vader hun vertelde.

Haar vader was paragnost en gebruikte meestal de Tarotkaarten om vragen te beantwoorden en om raad te geven.

Als klein meisje speelde ze vaak op de keukenvloer. Meestal hadden de gasten niet eens in de gaten dat zij er was. Haar vader wist het echter altijd. Een knipoog of een aai over haar hoofd vertelde haar dat. Zij kan zich nog herinneren dat haar vader het blauwe doosje met de kaarten tevoorschijn haalde en dat dit steeds met zeer veel eerbied gebeurde. Het doosje zat altijd verpakt in een zijden doek, of in een zijden zakje, en het lag opgeborgen in een houten kistje.

Zodra haar vader bezig was met zijn voorbereidingen, gebeurde er iets in de keuken. Het was alsof alles helderder werd, maar tegelijkertijd werden de contouren zachter; de sfeer in de keuken voelde dan aan als een warme deken waar je je comfortabel in wikkelde. Waarschijnlijk trok haar dat altijd naar de keuken.

Ze zat meestal vlak bij zijn voeten. Terwijl ze daar zat, ogenschijnlijk verdiept in haar spel, hoorde ze alles en nam alles waar wat er gebeurde. Ze hoorde haar vader dingen vertellen, en merkte aan de mensen dat ze verbijsterd waren dat hij dat allemaal wist en dat hij zoveel details kon noemen.

Ook kwamen ze met fysieke klachten bij haar vader, die hij met behulp van zijn handen kon verlichten of wegnemen. Hij noemde dit magnetiseren.

Anna hield zielsveel van haar vader. Er was een ongecompliceerde band tussen hen tweeën, wat haar een gevoel van diepe vrede gaf. De schok was heel groot toen haar vader van een van zijn reizen niet meer terugkeerde. Haar vader reisde veel, over de hele wereld, waarbij hij soms twee, drie of zelfs vier maanden wegbleef. Anna had altijd een diep vertrouwen gehad dat hij weer terug zou komen.

Als hij weer van een van zijn reizen terug was gekeerd, had hij vaak vreemde voorwerpen meegebracht, die hij later weer gebruikte om mensen te helpen om te genezen. Zoals de handgemaakte bronzen klankschalen met hun prachtige zuiverende tonen. Toen ze er vragen over stelde, had hij haar uitgelegd dat hij met behulp van deze schalen de fijnstoffelijke aura van mensen schoon kon maken en herstellen, door om hen heen te lopen en in een bepaald ritme dat paste bij de aura van de patiënt ertegenaan te slaan. Aan de klank kon hij horen waar de aura te dun was, doordat de trilling daar te laag was; door op die plek te blijven staan en goed naar de klank van de schaal te luisteren, kon hij de trilling verhogen. Hij ging net zolang met de schaal om de patiënt heen tot de aura weer in balans was. Wanneer hij de aura in balans bracht, werd de uitgebalanceerde trilling doorgegeven aan het lichaam van de patiënt, waardoor de natuurlijke zelfhelende krachten van het lichaam weer hun werk konden doen. Soms was het ook mogelijk om negatieve energie op te vangen in de schaal, die

deze vervolgens transformeerde. Ook kon het gebeuren dat de schalen spontaan iets wakker maakten of opriepen bij een patiënt: diepe verborgen krachten, mogelijkheden of gaven die tot dan toe ongebruikt waren. Van een van zijn andere reizen had hij verschillende ratels meegenomen. Daarmee kon je een open aura waarin je gewerkt had weer sluiten. Deze ratels hadden ook nog de eigenschap om negatieve energie weg te sluizen. Ze had het weleens gezien als haar vader bezig was; grote en kleine schaduwen kwamen dan een voor een los van het lichaam van de patiënt en verdwenen. Haar vader wist dat Anna deze mogelijkheden om te zien in zich had, en hield haar daarom ook scherp in de gaten. Hij vertelde haar veel en gaf antwoord op al haar vragen, want hij wilde niet dat Anna voor haar gave een angst zou ontwikkelen.

Toen Anna dertien jaar was, vertrok haar vader weer voor een van zijn reizen. Dit keer zou hij twee maanden wegblijven. Hij wist van tevoren nooit waar hij naartoe zou gaan, hij besliste dat pas als hij op de luchthaven was. Een paar keer had hij dagen moeten wachten tot hij een ticket kon bemachtigen, omdat de vluchten waren volgeboekt, of omdat hij nog geen ingeving had ontvangen over wat deze keer zijn bestemming zou zijn. Zo nu en dan stuurde hij haar en haar moeder een brief, of wanneer het mogelijk was belde hij even. De afspraak was dat hij op z'n minst eens in de twee weken iets van zich zou laten horen.

Toen ze hem naar het station hadden gebracht en afscheid hadden genomen, draaide Anna zich bij de trap plotseling om en rende terug. Ze zag haar vader staan voor het raam van een van de coupés van de trein. Zijn ogen keken haar strak en doordringend aan, terwijl de trein zich langzaam in beweging zette. Anna bleef als aan de grond genageld staan, vastgeklonken aan die ogen, en langzaam verscheen er kippenvel op haar armen. Er liep een koude rilling over haar rug.

Een nare onrust nestelde zich op dat moment in haar, een waarvan ze de hele nacht niet kon slapen. Huilend zat ze in het stoeltje bij het raam, keek uit over de uiterwaarden van de rivier, tot haar ogen geen tranen meer hadden en ze alleen nog maar zijn ogen voor zich zag.

Pas toen de eerste zonnestralen over de uiterwaarden kropen, was ze van vermoeidheid in het stoeltje in slaap gevallen.

Wat ze had gevoeld, maar toen nog niet wist, was dat de blik in de ogen van haar vader in de vertrekkende trein het allerlaatste was wat ze ooit nog van hem zou zien.

Na twee maanden was er geen bericht, en na drie maanden nog niet. Niemand wist waar hij was; het laatste wat ze van hem hadden gehoord, was een telefoontje vanaf een luchthaven in Singapore, een week na zijn vertrek.

Daarna bleef het stil.

En deze stilte duurde voort, totdat het na een paar jaar ook alle hoop mee had genomen.

Hoofdstuk

3

Voorzichtig schuifelt Thomas wat verder weg van de rand van de bergtop; het is toch wel wat hoger dan hij had gedacht.

De Dwaas kijkt hem glimlachend aan en zegt: ‘Wees niet bang, Thomas, je bevindt je nu in mijn magische wereld. Een andere realiteit, maar wel een realiteit die is verbonden met jouw wereld. Alles wat je hier beleeft, is even echt als de wereld die je kent.’

Thomas, die nog beetje beduusd is door dit alles, kijkt De Dwaas verwonderd aan en zegt: ‘Wacht eens even. Wie ben jij, en hoe weet jij mijn naam?’

De Dwaas legt een hand op zijn schouder en zegt: ‘Thomas, ik heb op jou gewacht, omdat jij en ik samen de reis gaan maken door de Tarot. Jij zult een voor een kennismaken met de personages op de kaarten. Zij begeleiden je en geven je raad of raadselen. Een reis door de Tarot kun je vele malen maken; elke reis is weer uniek, omdat elke nieuwe ontmoeting met de kaarten weer nieuw is en nooit hetzelfde zal zijn. Dit heeft alles te maken met jouw groei en inzichten, want de kaarten begeleiden, maar jij bepaalt de reis! Mijn naam is de Dwaas. Om weten waar je nu beland bent, en om dit alles hopelijk iets begrijpelijker voor je te maken, zal ik je eerst iets uit moeten leggen.

Als Dwaas ben ik de eerste en de laatste van het spel van de Tarot; mijn getal is nul en tweeëntwintig. Ik maak onderdeel uit van de Grote Arcana of het Grote Arcanum, wat het grote geheim betekent. Met mijn

getal nul open ik de Tarot, en met tweeëntwintig ben ik de laatste in de rij en sluit ik hem weer. Het totale Tarotspel bestaat uit achtenzeventig kaarten.

De tweeëntwintig waartoe ik behoor, zijn de belangrijkste kaarten. De symboliek en de magie is hier het grootst, en in de volksmond worden ze ook wel Troefkaarten genoemd. Er bestaat ook een Kleine Arcana of Klein Arcanum, wat het kleine geheim betekent. Dit zijn de overige zesenvijftig kaarten. Ze zijn directer in hun symboliek en hebben een aanvullende functie.

De Tarot is al heel oud. Er wordt gezegd dat de eerste afbeeldingen van de Grote Arcana al te vinden waren in de piramides van Egypte.’

Thomas heeft met aandacht geluisterd naar de Dwaas, maar het duizelt hem een beetje. Het is nogal een hoeveelheid informatie die hij plotseling over zich uitgestort krijgt.

De Dwaas ziet het en zegt: ‘Laat het maar bezinken, Thomas, alles krijgt vanzelf een plek, en gedurende de reis wordt jou heel veel duidelijk. Op dit moment is het belangrijk te weten dat ik jouw begeleider en vriend zal zijn op deze reis. Ik zal er waar nodig voor jou zijn.’

Geleidelijk begint bij Thomas de spanning een beetje af te nemen. Hij durft zich iets meer te bewegen. Zijn ogen dwalen naar het witte hondje, dat hem nu nieuwsgierig zit te observeren. Zodra het hondje merkt dat het de aandacht van Thomas heeft, komt het kwispelstaartend naar hem toe.

De Dwaas volgt zijn blik en zegt: ‘Dit is Intuïtie, zij is daar waar ik ben en zal mij nooit in de steek laten. Zij is mijn begeleidster, op haar kan ik honderd procent vertrouwen. Zodra ik mijzelf in gevaar breng, waarschuwt ze mij, net zoals dat bij jullie gebeurt. Maar het is nog altijd aan mij – en aan jullie – of er naar haar geluisterd wordt.’

‘Als zij voor honderd procent te vertrouwen is, waarom zou je dan niet naar haar luisteren?’ vraagt Thomas.

‘Dát, beste Thomas, heeft te maken met de vrije wil die we hebben, en de dualiteit waar we mee te maken hebben. We hebben de vrijheid haar te negeren en naar het verstand te luisteren.

Het verstand maakt onderdeel uit van het ego, de persoonlijkheid van de mens. Gedurende het leven slaat het verstand alles op in het geheugen, alles wat jullie meemaken, wat jullie leren, wat jullie lezen en wat jullie van anderen horen.

Het verstand is één grote databank, gebaseerd op herinneringen en invloeden van buitenaf. Het kan herinneringen ophalen, vooruitdenken, en van oude gegevens nieuwe combinaties maken. om hiermee jullie leven te kunnen bepalen.

Maar alle gegevens die erin zitten, zijn oud. De combinaties die gemaakt worden, kunnen nieuw lijken, maar ze zijn altijd gebaseerd op oude gegevens.

Intuïtie heeft een heel andere bron: zij staat in direct contact met de bron waar alles uit voortgekomen is. Informatie hieruit wordt waargenomen door het gevoel. Ik heb het dan niet over emoties, want die haalt de informatie weer uit de geheugenbank van ervaringen die ooit mis zijn gegaan, of juist heel prettig zijn geweest. Wanneer je informatie van je intuïtie krijgt, is dit vanuit een weten, emotioneel en zuiver.’

‘Als intuïtie zoveel beter werkt, waarom geven we dan toch de voorkeur aan het verstand?’

‘Omdat jullie geleerd hebben te vertrouwen op het verstand. Met jullie verstand kunnen jullie een planning maken en vooruitzien. Niet dat het onfeilbaar is, maar het zorgt – denken jullie – voor meer grond onder jullie voeten.

Intuïtie heeft een totaal andere strategie. Zij geeft iets aan en vraagt je dit op te volgen. Pas wanneer je hier gehoor aan hebt gegeven, ga je ontdekken waarom je de keuze hebt gemaakt. Dat wil zeggen, je moet eerst de beweging maken voordat dat wat kan gebeuren zich kan ontvouwen.

Het lijkt een beetje op zo'n brug die je weleens ziet in fantasiefilms, waarbij iemand een stap zet, en er bij elke stap die hij doet een stuk brug omhoogkomt. Die brug verschijnt alleen als de persoon zijn voet naar voren beweegt voordat de brug er is. Dit vraagt vertrouwen, en vertrouwen is het enige wat je nodig hebt om met Intuïtie te werken. Dat maakt het nu juist zo moeilijk voor het verstand; dat wil eerst zien en dan pas vertrouwen.

Jullie hebben nog onvoldoende geleerd om te vertrouwen op Intuïtie. Vaak wordt ze niet eens waargenomen, omdat jullie zo in beslag worden genomen door jullie verstand.

Jij, Thomas, jij hebt zojuist de eerst stap gezet. Het is Intuïtie die jou deze sprong heeft doen maken, en het is Intuïtie die jou ook de hele weg zal begeleiden op deze reis.'

'Als Intuïtie mij begeleidt, waarom heb ik dan geen hondje aan mijn voeten?'

'Omdat ik onderdeel uitmaak van de Tarot. Ik vertegenwoordig beeldtaal, de taal der symbolen. Door alles wat je te zien krijgt gedurende de reis door en met de Tarot, zal je geleidelijk leren de beeldtaal te begrijpen. Beeldtaal is veel ouder dan geschreven taal, maar de kennis ervan is nog steeds bij ieder van jullie in al haar glorie aanwezig. Jullie zijn alleen vergeten gebruik te maken van deze taal; beeldtaal is namelijk de taal van Intuïtie en dromen. Om beeldtaal te leren, is het niet noodzakelijk om kennis uit boeken te halen, want wanneer je dat doet, ga je weer werken met het verstand. Vergeet niet: alles wat het verstand leest,

slaat het op in het geheugen.

De symbolen van de Tarot zijn zo rijk: al zou je een miljoen boeken erover schrijven, dan zou je nog steeds niet alles verteld hebben wat hij wil zeggen. Elk moment is nieuw, geen kaart is ooit hetzelfde, waardoor jij veranderd en iedereen die dit boek leest en met jou deze reis maakt.

Wanneer je echt wilt weten wat de Tarot jou te vertellen heeft, dan zal je elke keer weer naar een kaart moeten kijken alsof je hem voor de allereerste keer ziet. Pas dan begin je te begrijpen hoe rijk de taal van Intuïtie is, en hoe boeiend haar wereld.'

De Dwaas is tijdens het gesprek wat verder van de rand af gaan staan om dichterbij Thomas te zijn. Nu draait hij zich om, doet een paar stappen naar voren en gaat weer gevaarlijk op het randje staan. Intuïtie danst met blije sprongen naast hem.

De Dwaas steekt zijn hand uit en zegt: 'Kom, Thomas, geef me je hand, dan maken we de sprong naar beneden.'

Geschrokken deinst Thomas een stapje terug. Dan valt zijn oog weer op het witte hondje en denkt hij aan wat de Dwaas hem daarnet heeft verteld over Intuïtie.

Als hij zich op Intuïtie concentreert, valt opeens de onzekerheid en angst van hem af. Hij zet een eerste stap naar voren en dan volgt er nog een.

Vervolgens steekt hij zijn hand uit en legt hem vol vertrouwen in die van de Dwaas.

Het volgende moment suizen ze samen naar beneden.

Hoofdstuk

4

Een zacht geritsel in de bladeren kondigt aan dat iemand het huisje nadert.

De oude man met het witte haar en de witte baard op de veranda buigt zijn hoofd in de richting van het geluid. Zijn blinde ogen staren in de verte. Ingespannen luistert hij naar de naderbij komende voetstappen; dan verschijnt er een glimlach op zijn gezicht.

‘Ah, Sri, ben jij dat?’

Vanuit de struiken langs het smalle pad naar het huis verschijnt de gestalte van een jonge vrouw. ‘Ja, *Bapak*¹, ik ben het. Ik heb wat *soto*² voor u meegenomen.’ Met soepele tred nadert ze de veranda, één hand opgeheven om de last op haar hoofd in evenwicht te houden. ‘Ma zei dat u daar wel zin in zou hebben.’

In een vloeiende beweging neemt ze de pan van haar hoofd en zet hem op de tafel, naast de stoel van de man. Dan knielt ze voor de voeten van de man en legt zijn handen op haar gezicht.

‘Sri, je wordt elke dag mooier,’ zegt de man glimlachend, terwijl zijn vingertoppen haar gezicht aftasten.

‘*Ajo, Pak*, dat zegt u altijd. Ik word er verlegen van.’

Een diepe lach borrelt op vanuit zijn buik en verlicht zijn hele gezicht. Hij geeft haar een plagerig tikje tegen haar wang en zegt: ‘Ga jij

¹ ‘Bapak’ is vader in het Indonesisch, maar ook een aanspreekvorm in de trant van ‘meneer’. Pak is hier weer een verkleinwoord van.

² ‘Soto’ is soep in het Indonesisch.

nou maar de soto warm maken, dan pak ik ondertussen de kommetjes. Ik neem aan dat je wel even tijd hebt om samen met mij wat soto te eten?’ Sri glimlacht. Ze weet dat ze hier niet eens op hoeft te antwoorden: een weigering zou hij zeker niet accepteren. In een soepele beweging komt ze vanuit haar geknielde houding overeind, en ze begeeft zich naar de ingang van het huis. Achter zich hoort ze het kraken van de stoel, dat haar vertelt dat de oude man op is gestaan om haar te volgen naar de keuken. Wanneer je ziet hoe behendig hij zich door het huisje beweegt, zou je niet zeggen dat hij blind is. Ze weet dat het belangrijk voor hem is de kommetjes zelf te pakken, hoewel het een kleine moeite voor haar was geweest om dit te doen. Zijn onafhankelijkheid is een gevoelig punt iets waar je delicaat mee om moet gaan, zo heeft ze in de loop van de tijd dat ze hem kent begrepen. Hij reikt haar de kommetjes aan, zodat ze de soto, die inmiddels warm is geworden, erin kan doen. Een voor een plaatst ze de kommetjes op het dienblad, om het vervolgens naar de veranda te brengen. Ze nestelt zich in de stoel naast de oude man en neemt de kom van hem over die hij haar aanreikt. Genietend begint ze ervan te eten.

‘Hoe is het met ma, Sri? Heeft ze nog wel voldoende klandizie voor haar stalletje?’

‘Ja hoor, dat gaat wel, Pak. Het toeristenseizoen start nu, dan wordt het weer wat beter.’

Hij knikt, want hij kent de hoop die het toeristenseizoen elke keer weer oproept. En ook de teleurstellingen. Hij verwondert zich telkens weer over de veerkracht en de blijmoedigheid van de mensen, die onverstoorbaar blijven, wat er ook gebeurt.

‘Er komt vanmiddag nog iemand naar u toe, Pak. Het is een toerist. Hij heeft zorgen, en ik heb gezegd dat u wel iets voor hem kunt doen. Hoe komt het toch, Pak, dat u zo veel kunt zien wat wij niet kunnen zien, terwijl u niet kunt zien wat wij wél kunnen zien?’

Hij glimlacht om haar oprechtheid, die hij zo enorm in haar waardeert.

‘Dat is een gave, Sri, en hoe dat komt weet ik ook niet. Maar ik ben blij dat ik mensen ermee kan helpen.’

Het suizen in de bladeren laat weten dat het regenseizoen nog steeds niet over is, hoewel het nu al half mei is. In korte tijd wordt het kabaal van de regen op het dak van de veranda zo hard dat ze elkaar niet meer kunnen verstaan. Hij denkt: de wereld is aan het veranderen, en dat heeft niet alleen te maken met de veranderingen van het klimaat.

Iets in hem maakt dat hij zich opeens heel blij hierover voelt. Zijn gelaatstrekken verzachten. Zijn hele gezicht bloeit open en raakt verstild van verwondering.

Hoofdstuk

5

Ze landen zachtjes in een voor Thomas nieuwe omgeving.

Voor hem zit een koning op een troon met in zijn hand een lange stok met blaadjes eraan. Hij draagt een lange gewaad met daaroverheen een lange mantel, en hij heeft een kroon op zijn hoofd.

Thomas kijkt de Dwaas vragend aan.

‘Thomas, maak kennis met de Koning van de Staven. Hij behoort tot de Hofkaarten van de Kleine Arcana. De kaarten van de Kleine Arcana helpen je om obstakels of mogelijkheden te zien.

De groep van de staven vertegenwoordigt het element vuur. Ze staan symbool voor je wil en je overtuigingen.

Kijk goed, Thomas, want wat je nu waarneemt, heeft te maken met wat nu voor jou belangrijk is!’

Thomas observeert de koning, die voor zijn gevoel een beetje nors en ongeïnteresseerd een andere kant op zit te kijken. Zijn ogen blijven haken aan de figuurtjes achter de koning op zijn troon. Vooral de leeuwen trekken zijn aandacht; het is alsof die zijn blik totaal naar zich toe zuigen, zodat er niets anders meer zichtbaar is. Hij schudt zijn hoofd om het beeld weer los te laten. Op dat moment draait de koning zijn hoofd om en kijkt Thomas recht aan.

‘Ja, Thomas,’ zegt de koning, ‘er is moed voor nodig om zichtbaar te maken wat je wilt, daarom worden jouw ogen naar de leeuwen toe getrokken. Ik vertegenwoordig wil en overtuiging. Wanneer je mij

ontmoet, wordt aan jou gevraagd om dat wat je wilt zichtbaar naar buiten te brengen. Maar de vraag is: weet je werkelijk wat je wilt? Heeft dat wat jij wilt ook jouw overtuiging?’

Thomas raakt een beetje in de war van deze rechtstreekse vraag. Wat bedoelt hij met “Is dat wat jij wilt ook je overtuiging”? Hij dacht altijd van zichzelf dat hij nogal overtuigend was, en ook behoorlijk overtuigend over kon komen.

‘Dat is niet wat ik hiermee bedoel, Thomas,’ zegt de koning.

Hij kan blijkbaar alles verstaan wat ik denk, merkt Thomas, want ik heb tot nu toe nog geen mond opengedaan.

‘Wat ik bedoel, heeft te maken met dat wat je wilt laten onderbouwen door de overtuiging dat je het ook werkelijk vorm wilt geven. Want, beste Thomas, jullie hebben veel overtuigingen, valse en echte, en het is soms heel erg moeilijk het verschil te zien. Jullie hebben echte overtuigingen, maar ook heel veel aangeleerde overtuigingen. Deze aangeleerde overtuigingen kunnen jullie werkelijke overtuigingen danig in de war sturen, waardoor dat wat je denkt te willen niet tot uitdrukking kan worden gebracht. Daarom is het belangrijk te weten wat jullie valse overtuigingen zijn. Zodra je overtuiging honderd procent zuiver is, kun je elke wens in vervulling laten gaan. Maar... let goed op wat je denkt, want alles wat je denkt krijgt ergens vorm. Met de kracht van je denken trek je dat aan wat nodig is om tot de vorm te komen.’

De Dwaas ziet aan het gezicht van Thomas dat hij nu veel heeft om over na te denken, en hier ook tijd voor nodig heeft. Hij vraagt Thomas de koning te bedanken en zegt tegen de koning dat het voor Thomas tijd is om weer te vertrekken.

De koning knikt en zegt tegen Thomas: ‘Gebruik de tussenliggende tijd om na te denken over wat jij werkelijk wilt, en zoek uit of dat ook

jouw diepste overtuiging is. Wanneer je dat gevonden hebt, kun je je weg vervolgen.’

Thomas maakt een buiging en bedankt de koning voor zijn wijze raad.

De Dwaas neemt Thomas bij de hand en samen lopen ze voorbij de troon van de koning. Hier houdt de Dwaas Thomas even tegen en zegt:

‘Thomas, vandaag stopt hier jouw reis. Zodra je mij weer wilt zien, zet je mijn kaart voor je neer zoals je dat al eerder hebt gedaan, en de rest gaat vanzelf.’

Thomas krijgt een klein duwtje onder in zijn rug, en het volgende moment zit hij weer aan de tafel op de zolder van het huis van zijn grootouders.

Voor hem staat nog steeds het blauwe doosje, en tegen een van de dozen leunt de kaart van de Dwaas.

Het duurt even voor hij weer helemaal doorheeft waar hij zich bevindt, dan pakt hij de kaart van de Dwaas en legt hem eerbiedig in het blauwe doosje.

Hij strijkt met zijn hand over zijn gezicht en mompelt: ‘Dit is vreemd, dit is héél vreemd!’

Zijn hoofd gonst nog van alle net opgedane indrukken.

Eén zin blijft zich hardnekkig in zijn geheugen herhalen. *Zoek uit wat je werkelijk wilt, en zoek uit of het ook jouw diepste overtuiging is!*

Ergens in zijn geest begint begrip te gloren, als een speldenknopje zo klein, maar wel duidelijk aanwezig.

Hoofdstuk

6

‘Thomas, waar zat je toch al die tijd? Ik heb je wel zes keer geroepen!’

‘Dat geloof je nooit, ma, dat geloof je nooit!’

Verwonderd kijk Anna Thomas na als hij langs haar heen de keuken uit stormt. Wat er ook gebeurd is, het heeft hem behoorlijk aangegrepen. En Thomas kennende is het beter hem dan even met rust te laten en te wachten tot hij er zelf mee naar buiten komt.

Anna draait zich om en gaat door met het bereiden van de maaltijd. Vanuit het keukenraam ziet ze Thomas zitten aan de voet van de oude appelboom. Hij zit met zijn rug tegen de stam en met zijn armen om zijn knieën geslagen recht voor zich uit te kijken. Ze wast haar handen onder de kraan, droogt ze af en pakt de borden om ze op de tafel te zetten. In het voorbijgaan doet ze een greep in de la om het bestek eruit te halen en drukt de la weer dicht met haar heup. Ze plaatst de borden en het bestek op de tafel, loopt naar het gasfornuis en draait de knoppen op de laagste stand. Dan opent ze de achterdeur en wandelt door het hoge gras naar de appelboom. Ze gaat naast Thomas in het gras zitten, strekt haar benen en leunt met haar rug tegen de stam van de boom.

Samen kijken ze naar de torens in de verte, aan de overkant van de rivier.